

JULIA BURGERS-DROST

Het verleden reist mee

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2022 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036439442

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

Was jarig zijn ooit werkelijk een dag vol vreugde? Hedwig Krijgsman staat met gebalde vuisten voor het raam van haar bungalow. Het huis werd destijds door haar aanstaande man en zijn moeder ontworpen. Goed doordachte ideeën en snufjes maken de woning uniek. Ze zijn hier reuze gelukkig geweest. Gelukkig, tot die fatale dag!

Hedwig bijt tot bloedens toe op haar onderlip en heel haar lichaam is gespannen. Trouwen met Krispijn Krijgsman betekende meer dan alleen een relatie aangaan. Behalve een echtgenoot kreeg ze er een vriendin bij. Evelien Krijgsman, moeder van de tweeling Krispijn en Mark, was dolblij met deze schoondochter en het klikte tussen hen van meet af aan, ondanks het leeftijdsverschil. Evelien vond het heerlijk een dochter te krijgen met wie ze goed overweg kon. Helaas was dat niet het geval met de vrouw van de andere zoon. Een eigen familie... Voor de toch eenzame Hedwig werd het leven een feest, dat helaas niet lang mocht duren. Hedwig wendt zich af van het raam. Ze kan de aanblik van opgewekte vrouwen die hun kroost naar school brengen niet verdragen. Die men-

sen leven, ze hebben een taak. Kinderen, een man, misschien werk en hobby's. Zij, Hedwig, voelt zich als een ingeblikt wezen. Ze is gedoemd een leven te leiden waar geen perspectief meer in zit.

In- en inbedroefd laat ze zich in een stoel vallen. Vorig jaar verraste Krispijn haar met een gouden ketting. Hij wist overal een extra dimensie aan te geven en hoe een verjaardag het best gevierd kon worden, het tot een hoogtijdag maken, zou niemand hem kunnen verbeteren. Ongerold met een kussen in de armen wiegt Hedwig zich heen en weer, ze is zich niet bewust van enige beweging. Krispijn, schreeuwt het in haar. Waarom was je zo roekeloos!

Snelle wagens begonnen hem te vervelen. Krispijn zocht het letterlijk hogerop en haalde zijn vliegbrevet. Is het heus al een jaar geleden dat hij haar voor het laatst in zijn armen nam? Als de dag van gisteren herinnert Hedwig zich ieder moment van die zwarte dag. Haar verjaardag was de reden dat de familie bijeenkwam. Evelien en haar man Karel, zwager Mark en zijn vrouw Nida en hun kleine Bobby. Na de lunch stond Krispijn erop zijn vliegkunsten te vertonen. Terwijl de vrouwen thuisbleven, racete Krispijn met vader en broer naar

het nabijgelegen vliegveld.

Wat precies de oorzaak van de ontploffing was, is na al die tijd nog onduidelijk. De reden van de ramp interesseerde Hedwig geen zier. Krispijn, haar kameraad, verdween voorgoed uit haar leven. Drie rouwende vrouwen, die elk op een andere manier met hun grote verlies omgingen en nóg omgaan. Hedwig bonkt op het kussen met beide vuisten. Nida heeft de troost van een kind, dat van haar en Mark. Wat doet ze? Zich van de ene relatie in de andere storten. En van Evelien begrijpt Hedwig al helemaal niets. Ze is in één klap haar man en beide zonen verloren, toch heeft ze zich opgericht. Ze gaat iedere zondag naar de kerk en is lid van een zangkoor en leidster van verschillende hobbyclubs. Iedereen die een beroep op haar doet, wordt geholpen. Of het nu om kinderopas gaat of het begeleiden van een stervende.

Hedwig, die zich haar eigen moeder niet goed kan herinneren, beschouwt Evelien als zodanig. Maar ook is ze haar beste vriendin. En juist bij haar krijgt ze voor haar immense verdriet geen begrip.

Een doffe klap in de gang vertelt Hedwig dat de post haar vandaag niet vergeten is. Beter gezegd: vrienden en familie hebben op hun

kalenders gezien dat die zielige Hedwig Krijgsman jarig is. Ach, een jaar na dat vreselijke ongeluk mag toch wel weer een kaartje worden gestuurd? Het leven gaat tenslotte door.

Had ze vandaag de kracht maar kunnen opbrengen om de deur uit te gaan, ergens naartoe waar ze niemand kent. Zich verschuilen in de anonimiteit. Ze heeft echter ervaren dat weglopen niets oplevert. Vroeger, voor het ongeluk, kon ze goed overweg met haar schoonzus Nida, ook al waren ze erg verschillend van karakter. Dat ze beiden met een Krijgsman waren getrouwd, gaf beslist een binding. Nida was vrij snel zwanger, een feit waar Hedwig haar stilletjes om benijdde. Schoonmoeder Evelien hield haar voor: jouw tijd komt nog wel.

‘Niet dus!’ roept Hedwig luid. Geen man meer, geen baby en geen toekomstverwachting. Gezamenlijke vrienden van Krispijn en haar bleven na zijn overlijden weg. Als Evelien zich niet om haar bekommerde, zou ze beslist vereenzamen.

De bel van de telefoon snerpt door de kamer. Even komt Hedwig in de verleiding het ding te laten rinkelen. Toch staat ze traag op en neemt de hoorn van de haak. Zuchtend zoekt ze haar stoel weer op. ‘Hedwig!’ zegt ze kort.

Aan de andere kant wordt gelachen. ‘Ik hoorde je zucht. Zo kan-ie wel weer! Meid, alweer een jaartje erbij. Zal ik komen of ben je liever alleen?’

Hedwig trekt een lelijk gezicht. ‘Dat weet je best, Nida. Feliciteer me alsjeblieft niet, er valt niets te feliciteren. Alles goed met jou en Bobby?’

Nida trekt zich niets van Hedwigs stemming aan en feliciteert haar namens zichzelf en Bobby. ‘Hij wordt al zo’n kerel. Waarom kom je niet eens langs? Vroeger hadden we toch vaak dikke pret? Ga een paar dagen met me mee naar de eilanden, om maar eens wat te noemen. Je hebt een jaar lang de treurige weduwe uitgehangen, zet er een punt achter. Als jij en ik waren omgekomen in plaats van de jongens, dan weet ik zeker dat beiden zich er na korte tijd overheen gezet zouden hebben en zelfs misschien alweer een nieuwe relatie waren begonnen!’

Scherp reageert Hedwig: ‘Zoals jij. Dat kan ik niet, Nida. Krispijn was mijn grote liefde en dat was wederzijds. Ik bel je nog wel. Knuffel je zoon van me!’

Hedwig drukt snel de knop in voor Nida een antwoord kan geven. Goed, dan is ze maar

overgevoelig, ze heeft te veel meegemaakt. Op jonge leeftijd heeft ze beide ouders verloren, pas jaren later kwam de rouwverwerking op gang. Vanaf het moment dat Krispijn in haar leven kwam, leek de zon weer te schijnen. Samen zouden ze oud worden. Dat ze steeds vaker moeite had zijn tempo bij te houden, heeft hij nooit van haar te horen gekregen. En als er zich iets voordeed waar ze niet mee uit de voeten kon, zocht ze altijd de schuld bij zichzelf. Ruzie, zoals Nida en Mark bijna dagelijks hadden, kwam bij hen niet voor.

Een bescheiden belletje doet Hedwig opnieuw opschrikken. Met de telefoon nog in de hand loopt ze richting voordeur. Door het vierkante ruitje ziet ze dat Evelien haar verjaardag niet is vergeten. Toe maar, een bos lentebloemen in de arm. Hedwig raapt de post op en opent onverschillig de deur. ‘Dat had je niet moeten doen, ik wil immers niet jarig zijn!’

Evelien trekt zich niets van deze begroeting aan. Ze gooit de panden van haar cape naar achteren en legt de bloemen met een kalm gebaar in Hedwigs armen. ‘Lieve schat, hoe zou ik op een dag als deze jou kunnen vergeten!’ Ze sluit de deur en laat de cape van haar schouders glijden. ‘Ik ruik nog geen koffie. Maar dat is snel

te verhelpen!’ Ze trekt Hedwig mee naar de keuken en omhelst de jarige. ‘Ik wens je voor het komend jaar alle goeds toe, lieverd, maar bovenal Gods zegen. Zoek een vaas, dan zet ik koffie. Mag de thermostaat wat hoger? Je zit hier kou te lijden!’

Hedwig knikt kort.

Als verdriet in de vorm van rouw meetbaar zou zijn, dan had Evelien ongetwijfeld het zwaarste pakket. Ze weet inmiddels dat Eveliens houding geen toneelspel is. Karakter en levensbeschouwing maken haar tot wie ze is. Een sociaal voelende vrouw, bewogen met eenieder die bij haar om hulp of raad komt. Het eigen verdriet deelt ze met geen mens. ‘Daarmee ga ik naar mijn hemelse Vader, kind!’

Terwijl ze koffie zet, babbelt Evelien over luchtige onderwerpen, wetend dat Hedwig amper luistert en op goed geluk een antwoord geeft. ‘Wat een mooie vaas, lijkt gemaakt voor dat boeket. Een plaatje, Hedwig!’

Hedwig bijt op de lippen en houdt nog net een reactie binnen: die vaas was ooit een cadeautje van Krispijn. ‘Kristal, hij is van kristal!’ zegt ze stijf.

Evelien haalt haar tas op die ze onder de kapstok had gezet. ‘Het is nog frisjes voor de

tijd van het jaar, maar dat wordt snel anders, volgens de weerman. Kijk eens wat ik heb meegebracht!’ Een gebakdoos met twee onwaarschijnlijk grote soezen. ‘Ik zei al tegen de bakker: het lijken wel Bossche bollen.’

Hedwig is op een kruk gaan zitten en volgt Eveliens bewegingen met haar ogen. Een vrouw van midden vijftig, die vaak met lichamelijke klachten heeft getobd. Vrouw en moeder, een status die ze in één klap verloor. Ze is opgekrabbeld en wie onbekend met het drama is, zal niet op het idee komen dat Evelien zoveel te torsen heeft. Knap is Evelien niet bepaald, maar ze weet als geen ander de kleine onvolkomenheden door de juiste kledingkeuze te verdoezelen. De uitstraling die ze heeft maakt dat je slechts op haar gezicht en de uitdrukking daarop let. Nooit eerder hebben ogen Hedwig zo liefdevol aangekeken, vanaf het moment van de kennismaking was er vriendschap.

‘Evelien... ik kan niet meer!’ kreunt Hedwig.

‘Kom jij dan eens hier, lieverd dan toch!’

Hedwig huilt tegen de zachte schouder en laat zich troosten, voor zover mogelijk. ‘Vo-voorig jaar om deze tijd...’

‘Sst!’ reageert Evelien en ze houdt Hedwig op een armlengte van zich af. ‘Ik weet toch wat